

**UNIVERZITET U BANJOJ LUCI
FILOLOŠKI FAKULTET**

ФА	Л ФАКУЛТЕТ
ПРИД...	04.10.2016
ОРИ. ЈЕД.	09 бр. 2687/16

IZVJEŠTAJ
o ocjeni podobnosti teme i kandidata za izradu doktorske teze

PODACI O KOMISIJI

Odlukom Nastavno-naučnog vijeća Filološkog fakulteta Univerziteta u Banjoj Luci broj 09/3.2078-13r/16, koja je donesena na sjednici održanoj 13. 9. 2016. godine, imenovani smo u Komisiju za ocjenu podobnosti teme i kandidata za izradu doktorske teze koju je mr Alma Tanović prijavila pod naslovom „*Trauma, sjećanje i istoriografska metafikcija u djelima Greama Swifta i V. G. Zebalda*“. Komisiju sačinjavaju:

1. Dr Damir Arsenijević, vanredni profesor za užu naučnu oblast Engleska i američka književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Tuzli, mentor.
2. Dr Tatjana Bijelić, vanredni profesor za užu naučnu oblast Specifične književnosti-angloamerička književnost na Filološkom fakultetu Univerziteta u Banjoj Luci, komentor.
3. Dr Dijana Tica, docent za užu naučnu oblast Specifične književnosti-angloamerička književnost na Filološkom fakultetu Univerziteta u Banjoj Luci, član.
4. Dr Božica Jović, docent za užu naučnu oblast Specifične književnosti-anglistika na Filološkom fakultetu Univerziteta u Istočnom Sarajevu.

Sastav Komisije sa naznakom imena i prezimena svakog člana, zvanje, naziv uže naučne oblasti za koju je izabran u zvanje, naziv univerziteta i fakulteta u kojem je član komisije stalno zaposlen.

1. BIOGRAFSKI PODACI, NAUČNA I STRUČNA DJELATNOST KANDIDATA

ALMA TANOVIĆ

BIOGRAFIJA

Alma Tanović rođena je 06. decembra 1980. godine u Tuzli, Bosna i Hercegovina. Osnovnu školu završila je 1994. godine, a srednju školu „Gimnazija Meša Selimović“ 1999. godine u Tuzli.

Kandidatkinja je 2004. godine diplomirala na Filozofskog fakulteta Univerziteta u Tuzla na Odsjeku za engleski jezik i književnost. U novembru 2004. godine birana je u zvanje asistenta na Odsjeku za engleski jezik i književnost, gdje je radila do 2008. godine. Od 2008. do 2011. godine kandidatkinja je radila na Odsjeku kao spoljna saradnica na književnoj grupi predmeta.

Akademske 2004/2005. godine upisala je postdiplomske studije na studijskom programu Engleski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu. Postdiplomski studij je uspješno zaključen odbranom magistarske teze pod naslovom

„Istoriografska metafikcija u romanima Greama Swifta“ dana 06. septembra 2014. godine na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, čime je kandidatkinja stekla akademski stepen **Magistra književnih nauka**, dok je projekat ocjena na postdiplomskom studiju iznosio 9,66.

BIBLIOGRAFIJA

Naučni radovi:

Alma Tanović (2007.), „The Postion of the Narrator in Flaubert's Parrot/Pozicija pripovjedača u romanu Flaubertov papagaj“, *Zbornik Filozofskog fakulteta Univerziteta u Tuzli*, Tuzla, (BiH), broj 8 (sv.2).

Alma Tanović (2016.), „Elementi istoriografske metafikcije u romanu Sporno pitanje (1981) Grahama Swifta“, *Zbornik Filozofskog fakulteta Univerziteta u Tuzli*, Tuzla, (BiH), (u štampi, dostavljena potvrda da je rad prihvaćen za objavljivanje)

- a) Navesti neophodne biografske podatke: školovanje, uspjeh u toku školovanja, kretanje u službi, rezultati naučno-istraživačkog ili stručnog rada, javna priznanja, društvene aktivnosti i poznavanje stranih jezika;
- b) U prilogu biografije dostaviti spisak objavljenih naučnih radova.

2. ZNAČAJ I NAUČNI DOPRINOS ISTRAŽIVANJA

a) Značaj istraživanja

Disertacija pod naslovom „*Trauma, sjećanje i istoriografska metafikcija u djelima Greama Swifta i V. G.Zebalda*“ ima za cilj analizirati znanje o istoriji i prošlosti kroz ispitivanje pozicije književnih i istorijskih narativa, upućujući na sličnosti u konstrukciji ovih pisanja. Problematiziranje istoriografske metafikcije ogleda se u sljedećim elementima: tehnikama pripovijedanja i pripovjedačkom glasu; intertekstualnosti i isprepletenosti žanrova; ispitivanju formi i sadržaja prošlosti i istorije i mjestu pojedinca u kontekstu velikih istorijskih događaja. Navedeni elementi istoriografske metafikcije pružaju novi uvid u istoriju, odnosno prošlost, sa određenom distancicom koja ukazuje na potrebu ispitivanja dominantnih istorijskih diskursa i spoznaja o prošlosti, sa posebnim osvrtom na zajedničke odlike književnih i istorijskih narativa. Uloga sjećanja i trauma uzrokovana događajima o prošlosti ukazuje da ne postoji potpuno objektivan medij koji bi ponudio nepristrasan uvid u prošlost i/ili istoriju, s obzirom da je viđenje kako ličnih, tako i društvenih događaja, neupitno obojeno dominantnim diskursima i sjećanjem koje nastaje kao rezultat takvih diskursa.

b) Pregled istraživanja

Početkom dvadesetog vijeka autori poput R.G.Kolingvuda (R.G.Collingwood), zagovarali su ideju da istoriografija posjeduje elemente pripovijedanja slične onima koje su zastupljene u književnosti, uprkos stavovima koje su tada zastupali francuski analitičari, ruski formalisti i pripadnici angloameričkog novog kriticizma, a koji su vjerovali da književnost treba posmatrati odvojeno od socijalnih, istorijskih, političkih i naučnih pitanja (Korhonen, 2006). U knjizi *The Idea of History* Kolingvud (1946) je, umjesto na razlike, usmjerio pažnju na sličnosti između istoričara i pisca ističući da oba, kroz relevantne diskurse žanrova kojima se bave, teže kreirati jasnu cjelinu u kojoj su svi likovi, svi događaji i motivi jasno povezani jedan sa drugim, i uslovjavaju jedni druge.

Sličan pristup odnosu između istorije i fikcije zauzeo je i Luis Mink (Louis Mink) u svojoj knjizi *Historical Understanding*, u kojoj je definisao pripovijedanje kao „primarnu i neosporivu formu ljudske spoznaje“ (Mink, 1987:186). Mink ističe da upravo naracija, i u fikciji i istoriji, određuje relevantne elemente prilikom odabira događaja, pa je stoga, u oba žanra, a ne samo u fikciji, objektivnost i vjerodostojnost događaja o kojima se piše dovedena u pitanje.

Iako su promišljanja Kolingvuda i Minka ostavila značajan trag na razvoj debate između književnosti i istorije, tek je početkom sedamdesetih godina prošlog vijeka, sa pojmom Hajden Vajta (Hyden White) i njegovih sljedbenika, došlo značajnog preokreta u dominantnim tendencijama ne samo književne teorije i filozofije istorije, veći i u drugim društvenih naukama. Vajt je svoju pažnju usmjerio na problematizovanje prirode istorijskog znanja i ulogu naracije u istorijskom diskursu, te tvrdio da istorijom vlada „konceptualna anarhija“, ali da je naracija *metakod* koji oblikuje fikciju i istoriografiju, te samim tim ističe sličnosti između kodova istorijskih tekstova i književnih formi (Vajt, 1987:13). Za njega su istoriografija i fikcija jednake jer i jedna i druga koriste konvencionalne književne strukture, poput tragedije, komedije, ironije, metafore i drugih, kako bi uticale na čitaočevo shvatanje onoga o čemu se piše. Pripisujući odlike fikcije istoriji, Vajt zapravo ističe da istorijski događaji dobivaju određeni značaj tek onda kada su opisani i predstavljeni u svjetlu odredene istorijske naracije, odnosno kada istoričar odluči koje će elemente, kojim redoslijedom, i na koji način predstaviti. Prema Vajtu, nastanak istorijskog diskursa na ovaj način dovodi u pitanje tradicionalnu ulogu istorije da opiše prošlost onakvom kakva je zaista i bila. Za njega, svako predstavljanje prošlosti podrazumijeva i imaginaciju, koja za razliku od Kolingvudove *a priori* imaginacije, podliježe granicama i pravilima naracije, kao i subjektivnosti istoričara i ideološkim implikacijama specifičnim za dati period. Whiteov stav o zajedničkom interesu istoriografije i kritičke teorije zastupa i Domink LaKapra (Dominick LaCapra), koji se zalaže za „spoznajno odgovornu istoriografiju“, a koja podrazumijeva preispitivanje prirode istorijskih dokumenata, koje ne treba posmatrati kao dokumente koji iznose širjenice o stvarnosti, već kao tekstove koji tu stvarnost oblikuju ili dopunjaju (LaKapra 1985:11, citirano u Hačen 1991, 174). Stavovi koje su zagovarali Vajt i LaKapra, te njihovi istomišljenici, stvorili su prostor pogodan za razvoj postmodernističke istoriografije, koju Hutcheonova koristi kao osnovu za žanr istoriografske metafikcije.

U svojoj knjizi *Poetika postmodernizma: istorija, teorija, fikcija* (*Poetics of Postmodernism: History, Theory, Fiction*) iz 1988. godine, Linda Hačen (Linda Hutcheon) se okrenula novoj, eksperimentalnoj vrsti pisanja, koje je na uspješan način povezalo metafikciju i istoriografiju, te je po prvi put upotrijebila termin *istoriografska metafikcija*. Razmatrajući odnos između književnosti i istorije, Hačen (1991) je posebnu pažnju obratila na zajedničke odlike dva diskursa, te je došla do zaključka da je istoriografska metafikcija varijanta postmodernističke proze koja uspješno inkorporira istoriju, teoriju i fikciju kroz odgovarajuće narativne tehnike.

Istoriografska metafikcija je, prema Hačen, pravi odgovor na viševijekovnu debatu o odnosu istorije i književnosti, upravo zato što ističe problematiku istorijske spoznaje kroz preispitivanje naracije o istoriji, istovremeno ispitujući i vlastitu poziciju. Na taj način istoriografska metafikcija izaziva upotrebu narativnih konvencija, referenci, subjektivnosti, intertekstualnosti i ideoloških implikacija koje se tradicionalno pripisuju istoriji i/ili fikciji, a koje su uglavnom služile kao osnova za utvrđivanje različitosti između dva pisanja, te naglašava upravo sličnosti između istorije i fikcije, koje vidi kao podjednako intertekstualne lingvističke konstrukcije, koje su na svojevrstan način određene svojim narativnim formama. Hačen naglašava da nas romani istoriografske metafikcije podsjećaju

na činjenicu da su definicije i međusobni odnosi istorije i fikcije određeni i uslovjeni vremenom u kojem su nastali, te da su prema tome i promjenljivi.

Kako bi oslovila pitanje (među)odnosa istoriografije i fikcije, Hačenova (1991) detaljno razmatra nekoliko aspekata tog odnosa poput pitanja referenci i predstavljanja, problematike prirode identiteta i subjektiviteta, intertekstualnosti prošlosti, te ideoških implikacija pisanja o istoriji. Hačenova (1991) posebnu pažnju poklanja problemu referenci u ova dva žanra, te razmatra postmodernistički stav koji se suprotstavlja široko uvriježenoj tradicionalnoj pretpostavci da su „istorijske reference stvarne, a da fikcionalne nisu.“ Na ovaj način, istoriografska metafikska ističe da do spoznaje o prošlosti dolazimo putem već postojećih tekstova o njih, koji utiču na našu percepciju iste, pa se može reći da istoriografska metafikska zapravo dopušta ponovnu interpretaciju prošlosti sa distance sadašnjosti.

Hačenova (1991) dodaje, da određivanje *istine* ili *laži* svakako nije zadatak metafikske, koja ne priznaje jednu, apsolutnu istinu; ali njen zadatak jeste da istakne postojanje mnogobrojnih istina, istina drugih, koje istoriografija (svjesno) ignoriše. Postmoderni diskursi zapravo ukazuju da i istoriografija i fikcija biraju aspekte prošlih događaja koje će smjestiti u centar svoje pažnje, pa time i određuju koji će od njih postati činjenice, na osnovu kojih će potom birati i određivati reference svog diskursa. Naše poimanje prošle stvarnosti o kojoj istorija i fikcija pišu stoga je uvijek uslovljeno diskursima, odnosno načinima govora o toj prošlosti, koje prihvatomamo kao validne.

Međutim, diskurse istoriografske metafikske ne čine samo tekstovi književnosti ili istorije; oni su oblikovani i drugim, „kulturno značajnim intertekstovima“, što upućuje na još jednu značajnu karakteristiku istoriografske metafikske, a to je intertekstualnost, koju vrlo često, ako ne i uvijek, prati ironijska parodija koja upućuje na dvostruku prirodu fikcije i istorije (Hačen 1991). U nastojanju da ponudi (alternativne) uvide u prošlost i istoriju, istoriografska metafikska se na svojevrstan način okružuje istorijskim diskursom, kako bi zamaglila granice između dva entiteta, ali se ni u jednom trenutku ne odriče svoje fiktivne nezavisnosti. Iako istoriografska metafikska koristi intertekstualnost kako bi naizgled djelovala pouzdano, u nekim slučajevima i „autentično“, ona to čini samo kako bi osporila mogućnost „objektivne“ spoznaje o prošlosti jer upravo tekstovi koje koristi u tu svrhu već sadrže odlike prijašnjih istorijskih i/ili književnih diskursa koji nedvojbeno utiču na interpretaciju istih. Od čitaoca se naime očekuje da, prije svega otkrije istorijske i književne tekstove prošlosti na koje ga istoriografska metafikska upućuje, a potom i da prepozna ironične izmjene koje im je istoriografska metafikska napravila, čime do izražaja dolazi tekstualna priroda svakog saznanja o prošlosti, ali i „vrijednosti i ograničenja neizbjegnog diskurzivnog oblika tog znanja“ (Hačen 1991).

Hačenova (1991) je prigrlila stav Teri Igltona (Terry Eagleton) koji ideologiju definiše kao „načine na koje ono što govorimo i u šta vjerujemo povezano sa struktrom i odnosima moći u društvu u kojem živimo“, te dodaje da se upravo istoriografska metafikska bavi problematikom složenog odnosa između „formalnog koncepta teksta i društveno političkog koncepta ideologije.“ Nasuprot stavovima koje su zastupali romantičari i modernisti, marksisti i postmodernisti smatraju da ideoški diskurs zauzima bitno mjesto u književnosti, ali ističe i da romani istoriografske metafikske nemaju za cilj da ideologijom kojom su protkani nametnu čitaocu „pravilan“ način poimanja svijeta. Naprotiv, oni svojim specifičnim izričajem čitaoca ohrabruju da ispituju pouzdanost različitih načina poimanja svijeta, uključujući i one kojima su sami naklonjeni. U nastojanju da prodru iza struktura jezika kako bi ukazali na ideoške implikacije teksta, ovi romani u središte pažnje postavljaju problem predstavljanja stvarnosti, te nameću čitaocu pitanje čija stvarnost je zapravo predstavljena kroz njih. Bitno je istaći, Hačenova smatra, da ideoški diskurs, kao i bilo koji drugi diskurs, nije nepromjenljiv entitet, već, kao što Mišel Fuko (Michael

Foucault), kaže predstavlja „mjesto zaduženja moći i znanja, on svoju formu i značenje mijenja zavisno od onoga ko govori njegove/njene pozicije moći i institucionalnog konteksta u kojem je tom prilikom govornik smješten“ (Fuko 1980: 100 citirano u Hačen 1991). Iсториографска метафика стога доводи у пitanje predstave istorijskog, društvenog i ideološkog znanja, ističući njihovu promjenljivost i ovisnost o subjektu kroz čiju je percepciju to saznanje predstavljeno. To naravno ne znači da istoriografska metafika osporava ili opravdava određenu verziju stvarnosti; ona pokušava da otkrije ideologiju koja je tu „stvarnost“ oblikovala.

Nestabilnost diskursa i saznanja o stvarnosti svakako utiče i na zapisivanje subjektivnosti, stoga Hačenova (1991) napominje da istoriografska metafika osporava neopozivost svih „kritički odobrenih načina govora o subjektivnosti.“ Kako bi pobila tradicionalno uvriježene garancije pouzdanosti u naraciji, (istoriografska) metafika problematici upisivanja subjektivnosti pristupa na dva načina, primjenom kontrolirajućeg naratora, koji stvara i ličnu i opštu istoriju, i upotrebom višestrukih narativnih glasova, koji naglašavaju višestrukost gledišta (Hačen 1991). Hačenova (1991) dalje smatra da romani istoriografske metafeke, kroz svoje narativne prakse, ruše pretpostavke o postojanju jedinstvenog, trajnog subjekta, te ističu da u je svim diskursima, „subjekt istorije subjekt u istoriji, subjekt prema istoriji i prema svojoj priči.“

Teorijski okvir koji je postavila Hačenova pogodan predstavlja pogodno tlo za analizu romana Greama Swifta (Graham Swift) i G.V. Zebalda (G.W. Sebald), koji pronalaze neiscrpljnu inspiraciju u ispitivanju veze istorije i književnosti, te načina interpretacije velikih događaja iz prošlosti kroz lično i kolektivno pamćenje i traumu.

Savremeni britanski roman nastao je kao odraz književnih i kulturoloških teorija nastalih u drugoj polovini dvadesetog vijeka, kao žanr koji je najvjerodostojnije predstavljaо prelaz ka pluralizmu prisutnom u svim sferama društva (Bentli, 2008). Kako bi prilagodili svoj izričaj turbulentnom razdoblju u kojem su se našli, pisci britanskog romana dvadesetog vijeka okrenuli su se eksperimentisanju sa formom i sadržajem, prilagođavajući ih svojoj novoj stvarnosti. Razvoj savremenog britanskog romana pratio je promjene britanskog društva, a svoj je procvat doživio osamdesetih godina prošlog vijeka, kada su pisci su još prigrli postmodernizam i kroz obilje novih stilova zasnovanih na intertekstualnosti i pomjerenju granica između fikcije i stvarnosti, izrazili svoje stavove koje su, po formi, savršeno odgovarale haotičnoj stvarnosti koja ih je okruživala (Malkom, 2003 i Bradberi, 2001).

Gream Swift pripada grupi pisaca koji su svojim djelima obilježili period radikalnih promjena u britanskoj književnosti osamdesetih godina. Swiftovi romani sadrže najvažnije odlike savremenog britanskog romana pomenutog perioda; sadrže elemente intertekstualnosti, služe se specifičnim pripovjedačkim tehnikama, preispituju formu i sadržaj književnog teksta, te problematizuju pouzdanost istorije, a način na koji se Swift njima bavi u svojim romanima zasigurno je vrijedan pažnje. Jedna od ključnih tema Swiftovih romana zaokupljenost istorijom i ispitivanje samog čina pisanja i predstavljanja, koja upućuje na problematiku pouzdanosti istorijskog predstavljanja. U svojim romanima Swift se iznova vraća na ostavštinu Drugog svjetskog rata, odnosno uticaj ovog velikog događaja na buduće generacije.

Georg Vinfred Zebald, uživao je posebnu pažnju i hvalu književnih kritičara engleskog govornog područja (Denam i MekKalo, 2006) zbog osebujnog pristupa problematici kolektivnog i individualnog sjećanja, gubitka i traume nastalih kao rezultat zbivanja u Drugom svjetskom ratu. Eksperimentisanje sa različitim žanrovima, pa i medijima, u Sebalдовim romanima ovog pisca izdvaja po hibridnosti književnih tehnika i žanrova, ali i po kompleksnosti s kojom se ovaj pisac hvatao u koštač sa istorijom i dominantnim diskursima. „Sebalдов pripovjedački stil eksplotira i naglašava dvoosmisleni prirodu

istorije, nemogućnost da se istorija definira jasno, ili da se ona odvoji od fikcije“ (Maloj).

c) Radna hipoteza sa ciljem istraživanja

Doktorska disertacija biće posvećena istraživanju problematike sjećanja i traume u kontekstu interpretacije elemenata istoriografske metafikcije u reprezentativnim djelima pisaca Greama Swifta i G.V. Zebalda. Zadatak ovog rada jeste dokazati da su predstave percepciju to znanje predstavljeno, te da o saznanju o prošlosti dolazimo kroz postojeće tekstove o njoj, koji nam dopuštaju da iznova vršimo interpretaciju prošlosti sa distance sadašnjosti i time kreiramo one verzije koje odgovaraju datoј publici u datom trenutku u vremenu. Rad će pokazati da analizirani romani pružaju novi uvid u istoriju, koji je suprotstavljen opšteprihvaćenoj verziji istorije, te umjesto glorificirane priče o prošlosti, nudi manje veličanstvene, ali svakako više lične, a samim tim i decentralizovane verzije datog istorijskog događaja. Dakle, rad teži da dokaže da je dužnost čitaoca da neprestano ispituje i interpretira prošlost i istoriju, i odbije linearne i sveobuhvatne predstave stvarnosti kao apsolutne i konačne.

d) Materijal i metoda rada

U radu će se koristiti odabrana djela Greama Swifta: Vlasnik prodavnice slatkiša (The Sweet Shop Owner), Sporno pitanje (Shuttlecock), Močvara (Waterland), Zauvijek (Ever After), Van ovog svijeta (Out of This World), i G.V. Zebalda, Emigranti (The Emigrants), Prstenovi Saturna /The Rings of Saturn), O prirodi istorije destrukcije (On the Natural History of Destruction) i Austerlic (Austerlitz). Odabrana djela služiće kao osnova za istraživanje, analiziranje i tumačenje prethodno navedenih pitanja koja se tiču elemenata istoriografske metafikcije i problematiziranja koncepata sjećanja i traume u datom kontekstu. Materijal istraživanja takođe obuhvata i djela relevantnih teoretičara i kritičara, kao što su Linda Hačen (Linda Hutcheon), Susan Onega, Dominik LaKapra (Dominic La Capra), Stef Kraps (Stef Craps), Keti Karut (Cathy Caruth) i drugi. Koristeći analitički pristup tekstovima odabralih djela rad će se metodološki oslanjati na komparativnu analizu u tumačenju književnosti. Ključne metode koje će se koristiti u radu su analitičko-interpretativna metoda, generalizacija i indukcija.

e) Naučni doprinos istraživanja

Predloženi istraživčki projekat nudi novi naučni doprinos u istraživanju traume, sjećanja u žanru istorijske metafikcije. Ovaj projekat je utemeljen na detaljnoj analizi teorijskih postavki i dilema, a kritički provjerava postojeća naučno utemeljena stanovišta. Kako su autori Gream Swift i V.G. Zebald relativno neistraženi u književno-teorijskim i kritičkim krugovima u Bosni i Hercegovini, ovo istraživanje kroz detaljnu analizu identificuje ključne teme vezane za konstrukciju istorijskih i književnih narativa kao i narativnih tehnika koje uvode distancu na osnovu koje se preispituju dominantni istorijski diskursi spoznaje o prošlosti kod ovih autora. Kandidatkinja Alma Tanović namjerava u sveobuhvatnoj i detaljnoj analizi reprezentativnih književnih djela i strukturalnih elemenata žanra istorijske metafikcije doprinijeti cjelovitijem razumijevanju navedene problematike.

- a) Značaj istraživanja;
- b) Pregled istraživanja;
- c) Radna hipoteza sa ciljem istraživanja;
- d) Materijal i metod rada;
- e) Naučni doprinos istraživanja.

3. OCJENA I PRIJEDLOG

U svom dosadašnjem angažmanu, kako u nastavi na Odsjeku za engleski jezik i književnost Filozofskog fakulteta u Tuzli, tako i na postdiplomskim studijama na Filozofском факултету Универзитета у Новом Саду, te u izradi magistarske teze o istoriografskoj metafikciji u romanima Greama Swifta, kao i u svojim publikacijama u naučnim časopisima, mr Alma Tanović pokazuje da je u potpunosti dorasla izradi doktorske teze o traumi, sjećanju i istoriografskoj metafikciji u djelima Greama Swifta i V.G. Zebalda. Na osnovu svega izloženog smatramo ovu temu prihvatljivom i pogodnom za obradu na način i u formatu kojeg predlaže kolegica Tanović. Naše je mišljenje da se predložena tema bavi nedovoljno istraženom materijom u bosansko-hercegovačkom akademskom i književno-kritičkom kontekstu, naročito u pogledu preplitanja traume i sjećanja u djelima navedenih autora, te da predloženi rad daje vrijedan doprinos naučnom istraživanju u ovoj oblasti. Tema ima vrijednost i van užeg književno-teorijskog i kritičkog konteksta jer se dotiče kritike ideologije, psihologije, kao i kulturoloških studija, te ovaj rad odlikuje interdisciplinarni pristup. Zbog toga predlažemo Nastavno-naučnom vijeću Filološkog fakulteta u Banjoj Luci da prihvati kandidatkinju Almu Tanović podobnim kandidatom za izradu doktorske disertacije, a temu disertacije podobnom za istraživanje.

- a) Kratka ocjena o naučnim i stručnim kvalifikacijama kandidata tj. o njegovim sposobnostima da pristupi izradi disertacije;
- b) Naučna ili praktična opravdanost predloženih istraživanja i rezultati koji se mogu očekivati;
- c) Mišljenje o predloženoj metodi istraživanja;
- d) Ukoliko komisija smatra da kandidat ne posjeduje odgovarajuće naučne i stručne kvalifikacije, da neke pretpostavke kandidata u vezi prijavljene disertacije nisu tačne ili je predložen metod rada neadekvatan isti treba detaljno obrazložiti.
- e) Prijedlog sa obrazloženom ocjenom o podobnosti teme i kandidata (Obavezno napisati ocjenu da li su tema i kandidat podobni ili ne).

POTPIS ČLANOVA KOMISIJE

1. Dr Damir Arsenijević, van. prof., mentor

2. Dr Tatjana Bijelić, van. prof., komentor

3. Dr Dijana Tica, docent, član

4. Dr Božica Jović, docent, član

IZDVOJENO MIŠLJENJE: Član komisije koji ne želi da potpiše izvještaj jer se ne slaže sa mišljenjem većine članova komisije, dužan je da unese u izvještaj obrazloženje, odnosno razloge zbog kojih ne želi da potpiše izvještaj.